

mente, at det kommer mere an paa — hvad Statsbanernes Generaldirektion ogsaa siger i sin Erklæring —, at man faar de rette Mænd paa de rette Pladser, Mænd med Evne og Villie til at administrere økonomisk og lidet omstændeligt. Ja, det er fuldkommen rigtigt. Men naar man ikke giver disse Mænd den nødvendige Ramme for deres Virksomhed, naar man ikke giver dem Lejlighed til at lade deres Medarbejdere arbejde selvstændigt, nytter det altsammen ingenting. Derfor mener jeg, at begge disse to Betingelser maa være til Stede, for at man skal faa noget godt ud af Statsbanernes Administration i Fremtiden. Og jeg tror, at det er Vejen, som skal gaas, og Vejen, mener jeg, er navnlig denne: at gøre Generaldirektøren til den absolut øverste Person, til den, der har Magten, saa vidt som den kan tildeles en Generaldirektør, naar Hensyn skal tages baade til Ministeren og Rigsdagen. Men han vil saa ogsaa faa det dermed følgende Ansvar. Den kollegiale Styrelse — som vistnok kun fortjener Navnet „kollegial“, fordi det er et Kollegium, som styrer, men ellers neppe i den almindelige Betydning af Ordet „kollegial“ — tror jeg, det er bedst at komme bort fra. Jeg tror ogsaa, at den højtærede Minister har været heldig nok. Han har fulgt Udvalget i Lovforslaget med Hensyn til Inddelingen i Distrikter, og jeg vil ogsaa tro, at jeg foretrækker Folketingets „mindst“ 3 Distrikter for „indtil“ 3 Distrikter.

Om selve Lovforslaget agter jeg ikke at udtale mig videre. Det er klart, og det er kort, og det finder jeg er en Fordel. Paa nogle Punkter, hvor Ministeren ikke har kunnet følge Udvalget helt, lad mig sige ved Regnskabsvæsenet og noget af Kassevæsenet, erkender Ministeren, at der er Ting, som nærmere bør overvejes og ordnes af Administrationen. Ja, selvfølgelig, jeg vilde aldrig have tænkt mig, at man skulde gaa ind paa at give særlig detaljerede Bestemmelser i Lovforslaget. Statsbaneudvalgets Betænkning er en Række Henstillinger, og hvad enten de tages til Følge ved Lovforslagets Udførelse, eller de tages til Følge, naar Administrationen kommer til at virke, lægger jeg ikke Vægt paa. Det sidste er utvivlsomt det bedste, fordi der sker det under den Frihed, som

er det lykkeligste, naar den Slags Ting skal føres godt igennem. Jeg vil derimod sige et Par Ord om Generaldirektionens Erklæring over Statsbaneudvalgets Betænkning. Og jeg kommer nu der til ogsaa at knytte nogle Bemærkninger til de Udtalelser, der fremkom fra det ærede 3die Medlem for 2den Kreds. Jeg har Indtrykket af, at det ærede Medlem ikke havde noget imod, at man efter en Udvalgsbehandling kom til det Resultat, at Loven kom igennem i Aar; i alt Fald har jeg Indtrykket af, at det ærede Medlem var meget mildere stemt overfor Lovforslaget, end han var overfor det ulykkelige Statsbaneudvalg af 1911, og det er der ikke noget at sige til. Hvis jeg har Ret i, at Mishagsforholdet skal være særligt rettet mod den ene Side, synes jeg, at det er lykkeligt, at det er overfor Statsbaneudvalget, thi saa kommer Lovforslaget neppe til at lide derunder. Naar det ærede Medlem, der vistnok, hvis jeg ikke tager fejl, var Medlem af Statsbanekommissionen af 1898, spurgte om Statsbaneudvalget af 1911 da mente, at det havde gjort noget særlig godt og stort, saa forbyder min Beskedenhed mig at udtale mig helt derom, jeg kan kun sige, at vi har gjort vort bedste, Dommen tilhører ikke mig. Men jeg kan ogsaa føje til, at vi har holdt os nogenlunde nær op ad Statsbanekommissionens Arbejde af 1898, vi er ikke langt derfra, og de Forandringer, som er foretagne deri, er foretagne af Ministeriet, som i sin Tid indbragte et Lovforslag, der fjernede sig fra Statsbanekommissionens Arbejde; deri er vi uskyldige. Det ærede Medlem roste den nuværende Generaldirektør i høje Toner og tog ham meget stærkt i Forsvar, og det er ikke min Hensigt at angribe Generaldirektøren. Ogsaa jeg vurderer ham som en ganske overordentlig habil Embedsmand, som en højtbegavet Ingeniør, men om han netop ved at blive Generaldirektør har fundet den Plads, hvor han kan udrette mest med sine udmærkede Evner, er en anden Sag. Naar jeg i det følgende taler om Generaldirektionen, taler jeg ikke om nogen Person, men om den samlede Generaldirektion, det er Systemet, jeg taler om. Men naar det ærede Medlem navnlig roser Generaldirektøren, naar han taler